

I Horisonten.

Roman

af

Freiderich Freidrich.

(Fortsat.)

"Dg hvorfor?" udbrød Selma.

"Maadige Fruen, det er ikke svært at sige — det anede mig, og ser De, at jeg havde Ret: Hun var en Nihilistinde, en Forbryderinde."

"Jeg har kun lært hende at kende som en adel Kvinde."

"Vah! Hun har bedraget Dem, som hun har ført alle os andre bag Lyset. Det er ubærlig, en Nihilistinde her i det fineste Selskab. Og hendes Sekretær, Hr. Doktoren, der boede hos Deres Moder, er ogsaa fængslet. Naturligvis! Jeg er uskyldig efter at erfare, om De ogsaa vil bringe ham til Rusland."

Blodet var ved disse Ord meget borte fra Selmas Kinder.

"Det er en nu ikke bevist, at hun er skyldig," sagde hun.

Løjtnanten trak ringedeagtede paa Skuldrene.

"Er det forvædet?" svarede han. "Det er fuldt tilfredsstillende, at han har været en Nihilistindes Sekretær. Jeg vilde i det mindste paa dette ganske roligt sende ham til Sibirien."

"Det var mere end uretfærdigt, det var grusomt!" raabte Selma. "Jeg er fast overbevist om hans Uskyld. Saa maatte alle, som har staaet i Forbindelse med Grevinden, jo være skyldige. Ogsaa jeg, thi jeg har gjentagne Gange besøgt hende, jeg har malet for hende, og hun har stedse modtaget mig med hæderlig Venlighed."

"Maadige Fruen, De kan aldeles ikke være skyldig, det er umuligt!" sagde Løjtnanten, og han lo selv over dette, som han troede, sine Smigreri. "Dog lad os nu opføre at tale om dette Menneſte, jeg vil bemyndige den mig forundte kostbare Tid bedre. Aner De ikke, hvad der har ført mig hertil?"

"De ønsker vel at hjælpe paa min Moder?"

"Nej, nej!" sagde Dehringen utaalmodig, thi han forstod ikke, at Selma ikke forlængst havde fattet hans Hensigt.

"De er den Stjerne, der har ført mig herhen, den Sol, i hvis varmen Stråler jeg ønsker at tilbringe mit hele Liv."

Han havde læst disse Ord en Gang i en daarlig Roman og indpræntret sig dem, hvorfor han ventede en stor Virkning af dem.

Han saa ganske forundret paa Selma fordi han havde troet, at hun vilde være falden i hans Arme. Han var saa overtydet om sin Uimodsaagelighed, at han ikke tvivlede det ringeste om Selmas Kjærlighed.

"De ser, at denne Sol hæfter sig efter min Moder," svarede Selma roligt og afvisende.

"Dog — dog, De vil opvarme mig," sagde Løjtnanten.

"Jeg har allerede tilnaaet min Kjærlighed til Dem for Deres Moder, og jeg har hendes Indvilligelse, sig ogsaa De mig nu, at her hviler en lykkelig fortid Dem, der ingen andre Luster har, end kalde Dem for sin egen."

Han havde i det samme nedladt sig paa det venstre Kna, og forfægte at tage Selmas Haand for at føre denne til sine Læber, men det lykkes ham ikke, thi Selma traadte rask tilbage.

Løjtnanten knebde nu alene i Midten af Værelset og gjorde et højt pudsigt Indtryk.

"Selma, Selma!" raabte han og strakte begge hans Arme ud.

"Min Moder besidder ingen Magt over mit Hjerter," gav Selma til Svar.

"Nej, derfor vil jeg nu ogsaa høre det Ord af Deres Mund, der skal gjøre mig til det lykkeligste af alle Menneſter."

"Jeg beder Dem, Hr. Løjtnant, rejs Dem!"

"Næ for De har sagt mig, at De vil blive min. Jeg vil gjøre Dem lykkelig, jeg vil omgive Dem med Læser og Ridom, thi jeg er rig, jeg vil oplyse ethvert af Deres Ønsker..."

"Hold op!" afbrød Selmaholt. "Det Ord vil De aldrig høre af mig."

Dehringen sprang op.

"De siger aldrig! Hvorfor ikke?" raabte han hæftigt.

"Behøver jeg at give noget Svar paa dette Spørgsmaal?"

"Ja, thi De bedrager Dem selv! De tror maaske ikke paa Gærligheden af mit Hjerter og min Kjærligheds Underlighed?"

"Jeg ved kun, at jeg aldrig vil elske Dem," gav Selma til Svar.

Løjtnante lignede et Menneſte, der fra et fuldstændigt mørkt Rum pludselig kommer ud i det klare Dagslys. Lyset blænder ham og gjør ham næsten blind.

Ubegribeligt!" raabte han. "Ubegribeligt, Fruen, jeg gjentager ikke mit Hjerter."

"Saa sparer De mig for at give det samme Svar," sagde Selma roligt.

Denne Ros borttog Løjtnanten den sidste Rest af hans Forhåbning. Denne Pige, Datteren af en ubemidlet Enke, der erhvervede sig nogle saa Penge ved Blomstermalning — hun — hun — vægrede sig ved at blive hans! Han havde ventet, at hun skulde have optaget hans Hjerter med Jubel, og nu viste hun ham tilbage. Uførlig! Han havde i fuld Sikkerhed allerede fortalt sine Kammerater, at han vilde forlove sig med Selma, og nu viste hun ham tilbage! Det gik ikke! Hans Hjerter kunde ikke finde sig i dette!

"Fruen, De handler meget uoverlagt!" raabte han, næppe vidende, hvad han sagde.

"Jeg handler saaledes, som mit Hjerter foreskriver mig," gav hun til Svar.

"Saa — saa — Deres Hjerter!" sagde Dehringen stummende og halvt forvirret. "Altså Deres Hjerter — saa Nejs!"

Han stormede bort.

Inden han forlod Huset, mødte han den hjemvendende Moder. Han vilde ikke forbi hende, men hun holdt ham tilbage og førte ham ind paa Kurts Værelse.

Et eneste Blik paa hans ophidsede Ansigt fortraadte det hele for den klogke Fru. Dehringen havde næppe nogensinde set Selmas Ord for hende.

"De har sandsynligvis været for normende — Deres Hjerter er kommen min Datter for uforsøret, jeg har endnu ikke havt Lejlighed til at tale med hende derom."

Hun tog et beroligtende ophidsede. "De kender en ung Piges Karakter for lidt — Selma er endnu et Barn — hun har forglemte sig selv! Vent her — lad mig kun tale nogle Ord med hende, saa er alt godt."

"Hun paastaar, at hun ikke elsker mig," gav Dehringen til Svar i en meget bitter Stemning.

"Hun kender ikke sit eget Hjerter — hun er endnu et Barn. Vent kun nogle Minuter her, saa bringer jeg Dem Deres Brev."

Løjtnanten svarede ikke. Han lod sig falde ned paa en Stol; han forekom sig som et Menneſte, der kun har meget lidt Haab tilbage.

Selmas Moder skyndte sig ind til sin Datter, der stod ved Vinduet og saa drømmende ud af dette.

"Selma!" kaldte hun højt.

Selma vendte sig om og saa roligt paa sin Moder. Hun vidste, at hun havde handlet saaledes, som hun burde handle, og fattede saa hun den frembrødte Storm i Mode.

"Dehringen har tilnaaet dig sin Kjærlighed!" begyndte Fruen, hvis Bryst manglede Røde til at hun kunde sige mere.

"Ja."

"Dg du har tilbagevist ham?"

"Ja."

"Du ved ikke, hvad du har gjort," fik hun Luft nok til at sige. "Du vil af Daarstak forspilde din egen Lykke. Visesom et taaligt Barn har du tilbagevist en Lykke, som aldrig — aldrig mere vil blive tilbuddet dig!"

"Moder, jeg har handlet saaledes, som jeg måtte handle," gav Selma roligt og alorligt til Svar.

"Du er vanartet, ti," sagde Fruen ophidsede. "Naar ikke den Lykke tiltaler dig, hvad vent du saa? Dehringen er rig, han kan byde dig en Stilling, som du ellers aldrig vil opnaa."

"Jeg tragter ikke efter Ridom."

"Dg for din Moder har du intet Hjerter. Det er dig ligegyldigt om hun lider Nød, om hun fra Dag til Dag med Sorg imødeer Fremtiden."

Den ophidsede Fru kastede sig ned paa en Stol.

"Moder, forlang ikke, at jeg skal ofre min hele Livslykke for at forstaae dig behagelige Dage," sagde Selma alorligt. "Indtil nu er der ikke indtraadt Nød hos os, og med Glæde vil jeg arbejde for at holde denne borte."

Moderen sprang op igjen.

"Jeg forlanger intet Ofert!" raabte hun. "Mit Blik rækker videre end dit, jeg forlanger kun, at du ikke uvillig støder din og min Lykke fra dig."

"Jeg kan ikke handle anderledes."

"Gudd, Saa siger jeg mig løs fra dig! Men hvis du en Gang fortryder det, klag saa ikke, thi jeg vil intet Dre have for dig! Du venter maaske, at en saadan Lykke bydes dig hver Dag, men den vender ikke for anden Gang tilbage."

"Jeg giver Afstald paa denne Lykke."

"Dg hvorfor gjør du dette? Jeg vil vide Grunden. En anden har bedøret dit barnlige Hjerter."

"Nej," gav Selma til Svar. "Dg hun turde dristigt sige dette, thi Kurt havde aldrig med et Ord talt om Kjærlighed til hende."

"Nej?" gjentog Moderen. "Da er det godt, thi du har kun ringe Ansigt til at blive nogen andens Hustru. Du mobstatter dig mit Onkel, jeg vil gjøre lige saa, naar du en Gang traeder hen for mig for at bede om min Tilladelse. Bort fra mine Øjne!"

Hun ilede ud af Værelset for at meddele Løjtnanten, at hun ikke havde haad noget Udbytte af sine Overtaler.

Fem Minuter senere forlod Dehringen Huset, og han saa akkurat ud som en Ræv, der foragtelig vender sig fra Druerne, fordi de hænger ham for højt. Ringedeagtede traf han paa Skuldrene og var af den sulde Overbevisning, at Selma bittert vilde fortryde, at hun havde tilbagevist ham, Løjtnant von Dehringen. Han forstod næsten ikke, hvorledes det kunde være muligt, han søgte at forestille sig, at det hele slet ikke vedkom ham, men han ærgrede sig dog alligevel neddrægtig.

Den samme Kammerat, der den foregaaende Dag havde faaet Meddelelse om hans forestaaende Forlovelse, mødte ham og tiltraadte ham: "Hør jeg allerede lykønsk?"

Dehringen bed Tænderne sammen.

"Kammerat, er De ogsaa faldet paa den Spog?" svarede han. "Jeg tænker slet ikke derpaa. Pigen er ganske passabel, men fattig som en Kirkerotte."

Kammeratens Øjne saa skarpt paa Dehringen.

"Ah! Jeg ser det paa Dem — en Kuro!" raabte han.

"Jeg — en Kuro? Haha! Latterligt!" gav Dehringen til Svar og gik hurtigt videre.

Storrelsen af hans Skyld og Haardheden af hans Straf med uforsøret Ord og tilføje med særligt Eftertryk, at hun vilde glæde sig over denne Straf.

Selma kunde ikke forsvare den elske, for derved vilde hun jo kun forraade sit Hjerter; hun troede ikke paa hans Skyld, og dog angstede hun sig over den Straf, der mulig kunde tilfalde ham.

Hun sad helt Dagen ved sit Malerarbejde. Dette Arbejde havde forberedt hende Glæde, hun havde sunget derved, nu fandt hun for første Gang Ubefug derved. Hun malede mindre let, og Arbejdet tilfredsfulde hende derfor heller ikke. Hendes Tænker havde aldrig for været saa lidt befastiget med det, hun uforsøret, som nu. Hun tænkte paa Kurt, og hun alfor ofte hvilede hendes Haand, og hendes Øjne stirrede drømmende hen for sig.

En lille Tilfredsstillelse havde hun dog i disse triste Dage. Dehringen havde over for sine Kammerater, for at dække over den Kuro, han havde modtaget, offentlig erklæret, at det aldrig var kommen ham paa Tanke alvorligt at fri til Selma, hvor meget dennes Moder end ogsaa havde opmuntraret ham.

De havde Selmas Moder ogsaa erfaret, og optaget meget daarligt.

Hun tav nu stille om Løjtnanten og gjorde ikke Selma Bredbæller mere, men om Kurt talte hun ikke i mindste Maade gunstigere, og hendes Dømtomme af Grevinden blev ikke mildere.

Da fik Selma et Brev fra London.

Adressen var rigtig og ganske nøjagtig; alligevel tovede hun med at aabne Brevet, thi hun kendte ingen i London, og Haanden, som havde skrevet Adressen, var hende fremmed.

Paa hendes Moders Opfordring aabnede hun det. Hun udtog en Skrivelse af Konvoluten. Denne var kort — hun kendte Grevindens Skrift.

Det lød saaledes:

"Kjære Fruen!

Min Stjæbne vil om kort Tid være til Ende, jeg er ikke utilfreds dermed, thi Livet kan ikke give mig mere Haab. Men jeg tænker ikke uden Sorg paa Dem og Deres Fremtid; modtag derfor en lille Del af min Formue som en Gave fra mig, det vil maaske bidrage til, at Deres Fremtid bliver lysere. Med disse Linjer vil De modtage den Sum af fyrretype tusinde Kroner, der skal være Deres fri Gjenbom. Lad mig dog kun give Dem et Raad endnu, det er rigtigst og ærligst ment: Naar De en Gang bortreiser Deres Haand, spørg saa kun Deres Hjerter. Og bevar nu Deres uheldige Veninde i venstabelig Erindring, og naar andre fordammer hende, hold saa fast ved den Tro, at hun ikke var uædel. Leveel!

Ella von Mellin."

"Ah!" raabte Selma halvt forstræket og haad forundret. Hun saa stivt paa Papiert, thi hun kunde ikke tro, at det indeholdt Sandhed.

Hendes Moder tog Brevet fra hendes Haand, og hendes Forbauselse var ikke ringe.

"Se — se!" raabte hun og udfolgede et Papir, som Selma endnu ikke havde læst. Denne indeholdt en kort Anvisning fra et engelsk Bankhus til en Bank der i Wien, i følge hvilken der skulde udbetalte Fruen Selma Roeder den Sum af fyrretype tusinde Kroner.

Selmas Moder greb sig med Haanden til Vandet, thi hun troede ikke sine egne Øjne. Hun vidste endnu ikke, om det hele var Alvor eller Spøg. Hun kunde ikke tro, at nogen bortreiser en saadan Sum.

"Nej, det kan ikke være Tilfælde!" raabte hun.

Selma sad ubevægelig, Blodet var veget fra hendes Kinder, hun kunde ikke tale. Men hun tænkte i dette Øjeblik ikke paa Summens Storrelse; hun tænkte kun paa Brevets Ord, at hun kun skulde spørge sit Hjerter, naar hun bortgav sin Haand. Dette havde hun gjort, da Løjtnanten anholdt om hende.

"Barn, Barn, glæder du dig da ikke?" raabte hendes Moder, i hvis Øjne Grevinden paa en Gang havde forandret sig til en Engel.

"Jo," svarede Selma, omendstjont hun endnu ikke vedede at give sin Glæde Luft. Hvis nu det hele kun var en Drøm? Hvis hun blev bedraget? Lykken var for stor for hende til at hun kunde fatte den saa hurtigt.

Moderen gjorde straks flere Planer, men derpaa steg igjen Betænkeligheder op i hende. Hun vilde ikke til en Banker for at spørge, om han virkelig vidste anerkende Anvisningen; men hun dovede det ikke, fordi hun endnu stadig befrygtede, at der forelaa en Spøg.

Endelig begav hun sig sammen med Selma til en Reisesembedsmand, en Ven af hendes afbøde Mand, og forelagde ham Brevet og Anvisningen.

Forst da denne erklærede, at han ikke nærede den ringeste Tvivl om Anvisningens Rigtighed og gjerne var rede til at gaa til en Bankier, jubele hun højt.

Summen blev straks og uden mindste Afkortning udbetalt, da Bankieren allerede igjennem Telegrafens var sat i Kundskab om Anvisningen.

Ogsaa nu kunde Selma ikke aabent hengive sig til Glæden. Hun var paa en Gang bleven formuende, hendes Fremtid var sikret, men hvad nytte det alt dette hende, hvis Kurt var skyldig og blev straffet haardt?

Hendes Moder gjorde flere Planer for Fremtiden. Selma hørte taust og ubelagende til, thi for hende gaves der kun en eneste Plan. Var Kurt taust for hende, saa var alt hende ligegyldigt.

Endnu havde hun ikke erfaret det ringeste om den elskedes Stjæbne, og hun vidste heller ikke, til hvem hun skulde henvende sig; dette gjorde hende saa modløs.

Saa svandt Dagene hen.

Hendes Moder var gaaet ud, hun var alene i det drømmende ved hun ved Vinduet. Da hørte hun en hurtig Ringen. Hun for op og Blodet steg op i hendes Kinder, thi hun kendte kun alfor nøje denne Ringes ringe paa. Hurtigt vilde hun løbe til Døren, men hendes færdige tog hun med Haanden op til Vandet, thi som plejede at ringe saaledes, kunde det jo ikke være Vangfont, tvende forlod hun Værelset for at aabne gangsbøren. Hun lukkede Døren op, og — Kurt stod hende.

Uvilkaarlig for hun tilbage.

"Hr. Doktor, Dem!" raabte hun.

"Ja, mig er det!" gav Kurt næsten jublende til og tog glad bevæget hendes Haand.

"De er fri?" sagde Selma videre, med Nøje betragtende sin Føtning.

"Naturligvis! Har da ogsaa De troet, at jeg var dig?"

Han fulgte Selma ind i Værelset.

"Nej, jeg kunde ikke tro det — men — men — jeg dog betymer."

"De var bekymret for mig!" raabte Kurt glad. "Jeg tog dette Ord endnu en Gang!"

Selma slog halvt forvirret Øjnene ned.

"Sig mig, hvorfor De ikke kunde tro, at jeg var dig," sagde Kurt, og tog hendes Haand. "O, sig mig Ser De, det er mig ligegyldigt, at jeg har faldet i Dage i Underfølgelsesarrest, thi da jeg ikke har begaaet strafbart, saa kan jeg ikke blive straffet. Men en Pinte mig Dag og Nat, nemlig, at De skulde antage mig skyldig. Selma, sig mig nu, hvorfor De ikke tror paa skyldig. Sig mig det!"

"Skal jeg da absolut udtale det?" svarede Selma uden at se op.

"Nej — nej, nu ved jeg det! Deres Hjerter kunde tro det!" raabte Kurt, idet han omsluttede Selma med sine Arme og presede hende fast til sit Bryst.

"Selma, min Engel, min — min!"

Han kysede hende. Og hun lod det ske. Hun Armen om hans Nakke og gjentog sagte: "Ja, din!"

"Nu vil jeg ogsaa sige dig noget til Gjengæld for du ikke kunde tro, at jeg var skyldig," sagde Kurt til hende.

"Se, jeg har jo længe elsket dig. Min hele Stræben kun rettet paa at faa dig, fordi jeg uden dig ikke kan leve. Dette maatte du søle, selv om jeg ikke havde sagt dig. Kunde jeg da nu forspilde alt mit Haab, hele min Liv for en Daarstabs Skyld? Paa dig tænkte jeg ved alt, jeg foretog mig, derfor kunde jeg ingen Uret gjøre — det var et min gode Engel og skal blive det for hele mit Liv."

"Jeg vil være det," hvilede Selma sagte. "Dg har længe elsket dig. Forst nu kan jeg glæde mig over Grevindens Gave."

"Hvillen Gave?" spurgte Kurt.

Selma fortalte den elske alt, hun viste ham i Brev.

"Se," svarede hun lykkelig til. "Min Moder for ikke, hvorfor jeg ikke jublede over den rige Gave, men kunde det ikke; thi haad havde den nyttig mig, hvis jeg var bleven din. Jeg tænkte stadig kun paa dig!"

"Min gode Engel!" raabte Kurt og kysede Selma.

"Men det er godt, at jeg først nu erfarer, hvor rig du for hende kan til. Haad jeg vidst dette før, saa vilde jeg have haat Mod til at tilstaae dig min Kjærlighed. Jeg jo selv ingen sikker Stilling endnu, men jeg vil tiltræde mig en snart, thi der gives jo nu for mig kun det ene til at kalde dig min for bestandig."

Selmas Moder aabnede i dette Øjeblik Døren og overrasket staaende i denne. De to lykkelige sprang for at se op. Selma for sammen, da hun fik se paa Moderens vrede Ansigt, men fattede sig hurtigt, hvorefter hun hen og kastede sig til hendes Bryst.

"Vi elsker hinanden, vi er saa lykkelige og Kuro uskyldig," udbrød hun.

Moderen svarede ikke, hun gjengjældte heller ikke Datters Kjærlighed. Hun havde udtænkt en ganske anden Lykke for hende, hun havde opbygget flere Planer, og var ikke let for hende atter at rive disse ned.

"Moder, fornægt os ikke vor Lykke," sagde Selma bende. "Kurt har været fængslet uskyldig, paa ham er der ingen Bebrejdsler — han elsker mig saa inderlig."

"Ja, jeg elsker Selma paa det inderligste og lover at hende Lykke altid skal være min højest Stræben," gav Kurt til.

"Dg De har ingen Straf mere i Vente?" spurgte hun endelig, uden at hendes Ansigt fik noget mere end Udtryk.

"Nej, i saa Fald vilde jeg ikke allerede i Dag være frihed," gav Kurt til Svar. "Megt os ikke Deres Lykke, vi vil al Tid være Dem taknemmelig for dette."

"Moder, Moder!" raabte Selma bebende, da de tosvode.

"Jeg vil ikke staa i Vejen for din Lykke," erklærede endelig.

Selma kastede sig til hendes Bryst, Kurt kysede hende hendes Haand; derpaa forlod hun Værelset. Det vilde ikke vise, hvor svært dette "Ja" var for hende, hvor meget hun behøvede No for at finde sig i, hvad var det.

Endnu samme Dag begav Kurt sig til Alban, for at tale med denne om sin Fremtid.

"Ah, Hagenborn, er De der!" raabte Alban, da træadte ind i bernes Værelse. Han sprang op og rakte sin ben ud imod ham. "Hvor længe er det siden, at De er ven fri?"

"Kun nogle saa Timer."

(Fortsattes.)